

som den Elbste Pensioneret har, faa at hver 2 og 2 af dem tilfammen i deres Pensioneret have en ligesaa stor Pengeværdi som 2, der netop ere 40 Aar gamle.

Paa samme Maade vil jeg, naar jeg f. Ex. har fundet, at af hver 10 Præster, som affædiges med Pension, er 1 i 65, 1 i 66, 1 i 67, 1 i 68, 1 i 69, 1 i 70, 1 i 71, 1 i 72, 1 i 73, og 1 i 74 Aars Alderen, uden nogen meget betydelig Feil kunne betragte det, som om de alle vare affædigede netop i en Alder af 70 Aar.

Skulde nu en Underføggelse af de bestaaende Forhold i et vist længere Tidsrum vise mig, at Antallet af de Præster, som affædiges med Pension, aarlig udgjør i Gjennemsnit f. Ex. 12, og at deres Gjennemsnitsalder er 70 Aar, da vilde jeg kunne opstille følgende Beregning:

Pensionen for en udtjent Præst vil, dersom Lovudkastets Lønningsforhold vedtages, og Pensionsskalaen bliver usforandret, i Reglen være $\frac{2}{3}$ af 2,500 Rd. eller 1,666 Rd. 64 $\frac{1}{2}$. Dersom der ikke er nogen Grund til at virke hen til, at Præsternes Affædigelse i Fremtiden lettes, kan jeg blive staaende ved ovennævnte Tal af 12 aarlige Affædigelser, hvilke altsaa vilde bevirke aarlig 12 nye Pensioner, hver paa 1,666 Rd. 64 $\frac{1}{2}$, tilfammen 20,000 Rd. Men da Værdien af en Livrente paa 20,000 Rd. for en Mand paa 70 Aar er meget nær ved 150,000 Rd., vilde under de givne Forudsætninger dette være det Beløb, som Staten maatte paalægge Præsterne aarlig at udrede af deres Lønninger, naar de skulle pensionere sig selv. Man maatte altsaa lægge omtrent denne Sum til den Geistligheden i det Hele tilkænte Lønningssum, og da enten paalægge dem ifølge Grundsetningerne for den gjensidige Forsikkring, igjennem aarlige Gageafdrag, rimeligviis af noget værende Størrelse, at afholde Pensionerne til deres udtjente Embedsbrødre, eller man maatte paalægge Enhver, fra det Dødsblik han traadte i Embedet, at udrede et aarligt Bidrag eller visse Procent af sin Gage, beregnede efter Grundsetningen for Værdien af en til en vis Livsalder opsat Livrente af en vis Størrelse. I begge Tilfælde maatte Indskuddene indbetales til en særegen Pensionsskasse, som formodentlig hensigtsmæssigst vilde danne en egen Afdeling af Livrente- og Forsørgelsesanstalten. I begge Tilfælde vil der være at tage Hensyn til den Moderation i Tilskuddet, som følger af, at Pensionsskylden strax er 0, og først i Løbet af en Mennefsalder naaer sin fulde Størrelse. I begge Tilfælde maae det faae Betydning, om man anseer den hidtil indrømmede Afgang til Pension for tilstrækkelig, eller om nogen Udvidelse deraf er nødvendig. I begge Tilfælde endelig vil det være nødvendigt at træffe visse Forholdsregler imod Pensionsskassens Overbeholdelse.

Om alle disse Punkter forbeholder jeg mig en nærmere Meddelelse, naar de Underføggelser ere tilendebragte, som for Tiden foretages for at erhverve et historisk givet Udgangspunkt, uden hvilket intet Forslag vil kunne formuleres, som skal have mindste praktiske Betydning.

Kjøbenhavn, den 24de Januar 1867.

Fenger.